

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 7Ek/2324/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119465097
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6119465097.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., sídlo: Pribinova 25, Bratislava- Staré Mesto, IČO: 35792752, právne zast.: JUDr. Pavol Pospécha, advokát, so sídlom Lichnerova 23, 903 01 Senec, proti povinnému: J. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom: B. XXX/X, XXX XX U., o vymoženie XXX,XX Eur s príslušenstvom a trov exekúcie, o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7Ek/2324/2019 zo dňa 21. januára 2020, takto

rozhodol:

Sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7Ek/2324/2019 zo dňa 21. januára 2020 zamietá.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7Ek/2149/2019 zo dňa 7. januára 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom súd návrh oprávneného na vykonanie exekúcie zamietol a oprávnenému nárok na náhradu trov exekučného konania nepriznal.

2. Vychádzal zo zistenia, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie podaným dňa 17.12.2019 domáhal od povinného vymoženiu 424,38 Eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu, rozhodcovského rozsudku sp.zn. 395/12/16 zo dňa 29.05.2018, ktorý vydal Slovenský arbitrážny súd, zriadený Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p.o., so sídlom Križna 56, 821 08 Bratislava, pred rozhodcom JUDr. Radoslavom Semanom, PhD. (ďalej len „stály rozhodcovský súd“). Exekučný titul podľa potvrdenia rozhodcovského súdu nadobudol právoplatnosť dňa 03.11.2018 a vykonateľnosť dňa 06.11.2018. Oprávnený spolu s návrhom na vykonanie exekúcie predložil súdu zmluvu o spotrebiteľskom úvere, rozhodcovskú zmluvu, rozhodcovský rozsudok (exekučný titul) a Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o. (ďalej „exekučný titul“ a „návrh“). Uznesením zo do dňa 04.12.2019, sp. zn. 2OdK/342/2019, vydaným - zverejneným dňa 10.12.2019 v Obchodnom vestníku č. 238/2019, K105373, vyhlásil Okresný súd Žilina konkurz na majetok povinného a v bode IV. uznesenia povinného zbavil všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze v rozsahu, v akom nebudú uspokojené v konkurze. Ďalej v odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že každá platobne neschopná fyzická osoba, a to bez ohľadu na to, či ide alebo nejde o záväzky z jej podnikateľskej činnosti, má možnosť domáhať sa oddĺženia prostredníctvom konkurzu alebo splátkového kalendára. Inštitútom oddĺženia sa dlžník zbaví starých dlhov, ktoré mu vznikli pred vyhlásením konkurzu alebo pred tým ako mu bola poskytnutá ochrana pred veriteľmi. Tiež sa zbaví všetkých záväzkov, ktoré by mohli vzniknúť v budúcnosti, na základe dovtedy uzatvorených zmlúv či záväzkov. Jedným z účinkov vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka, ktorý predpokladá ustanovenie § 167f ZKR, je zákaz začatia a vedenia exekučného konania a obdobného vykonávacieho konania (daňové exekučné konanie), a povinnosť rozhodnúť o zastavení konania, v ktorom sa vymáha pohľadávka, ktorá môže byť uspokojená len v konkurze alebo sa považuje za nevymáhateľnú. Vzhľadom na skutočnosť, že súd považoval za preukázané, že vymáhaná pohľadávka spadá do kategórie pohľadávok, ktoré môže byť uspokojené len v konkurze v zmysle § 166b ods. 1)

písm. a), písm. b), písm. d) ZKR, v súlade s ust. § 53 ods. 3 písm. b) Exekučného poriadku návrh oprávneného na vykonanie exekúcie zamietol.

3. Proti vyššie uvedenému rozhodnutiu podal oprávnený sťažnosť, v ktorej navrhol, aby súd napadnuté uznesenie zrušil a vydal súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie.

4. V odôvodnení sťažnosti uviedol, že v uznesení sp. zn. 6 M Cdo 9/2012 Najvyšší súd SR zaujal právny názor, podľa ktorého návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy/doložky musí dodávateľ predložiť spotrebiteľovi takým spôsobom, aby z neho bolo dostatočne zrejmé, že sa mu poskytuje možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na riešenie prípadných sporov výlučne v rozhodcovskom konaní a aby bolo z neho tiež zrejmé, že mu boli poskytnuté aj jasné a zrozumiteľné informácie, čo znamená riešenie sporov v rozhodcovskom konaní, v opačnom prípade je takáto rozhodcovská doložka/zmluva neprijateľnou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve. Skoršia rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR teda vyžadovala, aby rozhodcovská zmluva či doložka a) spotrebiteľa informoval o tejto rozhodcovskej doložke/zmluve, o jej obsahu a význame, b) spotrebiteľ mal možnosť ovplyvniť jej obsah, c) spotrebiteľ nepochybne prejavil samostatným úkonom vôľu byť viazaný rozhodcovskou doložkou/zmluvou. Podľa názoru oprávneného rozhodcovská zmluva a proces jej uzatvárania v prejednávanej veci spĺňajú všetky podmienky uvedené pod písm. a), b) c). Napriek tomu, že v tom čase platné znenie zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní nevyžadovalo v čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy poučenie spotrebiteľa zo strany veriteľa o dôsledkoch uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy, veriteľ nad rámec zákona povinného poučil, a to v rozsahu dostačujúcom aj podľa neskoršieho zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Oprávnený nad rámec zákona poučil povinného o priebehu konania pred rozhodcovským súdom, o rozhodnutí rozhodcovského súdu, trovách rozhodcovského konania ako aj o opravných prostriedkoch. Povinný bol dostatočne poučený o tom, čo uzavretie rozhodcovskej zmluvy znamená a aké dôsledky z tohto úkonu vyplývajú. Konanie povinného podľa názoru oprávneného jednoznačne znamená jeho vôľu byť viazaný právnym úkonom, na ktorý pripojil svoj podpis, a to s takým obsahom, v ako mu bol predložený. Ďalej zdôraznil, že predmetná rozhodcovská zmluva nebola nikdy podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere. Je samostatným právnym úkonom, na samostatnej listine, oddelenej od hlavnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorej uzavretie bolo pre spotrebiteľa možnosťou ale nie povinnosťou. To vyplýva z bodu 2. rozhodcovskej zmluvy, ale aj z práva na jednostranné odstúpenie od nej bez akýchkoľvek ďalších podmienok či následkov vo vzťahu k hlavnej zmluve, čo sám povinný nevyužil. Pri odstúpení od rozhodcovskej zmluvy by bez ohľadu na nesúhlas - súhlas veriteľa došlo k jej zániku a to bez vplyvu na ďalšie trvanie zmluvy o revolvingovom úvere. Povinný teda mohol nepristúpiť na uzavretie rozhodcovskej zmluvy resp. aj jednostranne dosiahnuť zánik takejto dohody a to v oboch prípadoch bez vplyvu na uzavretie, resp. existenciu (hlavnej) zmluvy o revolvingovom úvere. Je nesporným, že vlastným úkonom mohol ovplyvniť existenciu rozhodcovskej zmluvy a teda aj obsah vzájomného vzťahu s oprávneným. Rozhodcovská zmluva je samostatným právnym úkonom a nie je súčasťou zmluvy o revolvingovom úvere. Rozhodcovská zmluva spĺňa preto charakter individuálneho ustanovenia a nemôže byť preto (resp. jej časť) neprijateľnou podmienkou. Povinný ako spotrebiteľ nepochybne prejavil samostatným úkonom vôľu byť viazaný rozhodcovskou zmluvou, nakoľko táto nebola súčasťou hlavnej zmluvy, bola mu predložená na podpis na samostatnej, oddelenej listine, pričom vyžadovalo sa spotrebiteľovo aktívne konanie (teda nestačilo nekonanie) na uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy, teda musel byť výslovne daný jeho súhlas, pričom tento nebol získaný ľstou či nejasnou formuláciou zmluvy, napr. podpisom celej spotrebiteľskej zmluvy, v ktorej je doložka včlenená, či potrebou, v rozpore so zmluvnými zvyklosťami, vyjadriť nesúhlas, nakoľko súhlas by sa predpokladal). Medzi účastníkmi uzavretá rozhodcovská zmluva popri tom, že je individuálnym dojednaním, nespĺňa ani definíciu neprijateľnej podmienky podľa § 53 ods. 1 resp. ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia rozhodcovskej zmluvy. Zároveň je v súlade aj s vyššie spomenutým rozhodnutím Najvyššieho súdu SR. Podľa ust. § 53 ods. 4 písm. r) za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Aj z tohto ustanovenia vyplýva, že rozhodcovská zmluva nikdy nie je neprijateľnou podmienkou. Neprijateľným môže byť len také ustanovenie, ktoré by spotrebiteľovi nedávalo možnosť na výber pri podaní jeho žaloby. V prípade rozhodcovskej zmluvy je, vzhľadom na ustanovenie bodu 3 a 5, vylúčené splnenie podmienky podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka a teda rozhodcovská zmluva ani žiadnu neprijateľnú podmienku neobsahuje a ani sama takouto podmienkou nie je. Na tomto mieste vzniká tiež pochybnosť o dôvodoch, pre ktoré bod 3 v rozhodcovskej zmluve bol zo strany exekučného súdu opomenutý. Z formulácie v rozhodcovskej zmluve vyplýva, že

spory zo zmluvy o revolvingovom úvere môžu byť riešené buď v konaní pred všeobecným súdom alebo pred rozhodcovským súdom. Zmluva neobsahuje povinnosť postupovať výlučne prostredníctvom rozhodcovského konania pri riešení sporov, nezrovnalostí, nárokov medzi zmluvnými stranami atď. Z jej obsahu je zrejmé aj to, že konanie pred rozhodcovským súdom je len alternatívne, a teda sa nevyžaduje od spotrebiteľa, aby postupoval len pred arbitrážou. Spotrebiteľ a dodávateľ nie sú nijako limitovaní pri podaní žaloby. K rovnakým záverom dospeli vo svojich rozhodnutiach v obdobných veciach aj Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní sp. zn. 17CoE/919/2015, či v konaní sp. zn. 43CoE/372/2013, alebo Krajský súd v Bratislave v konaní sp. zn. 21CoE/211/2016, či Najvyšší súd SR v konaní sp. zn. 3Cdo/80/2017. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že rozhodcovská zmluva uzatvorená medzi povinným a oprávneným nie je nekalá a teda nemôže byť postihnutá sankciou absolútnej neplatnosti. Opačný právny názor je v rozpore s vyššie uvedenom súdnou praxou a skutkovým a právnym stavom vecí, popísaným v sťažnosti. A nakoľko súd nedostatok právomoci rozhodcovského súdu neodôvodnil inými vadami, tak potom rozhodnutie vydané rozhodcovským súdom spĺňa náležitosti riadneho spôsobilého exekučného titulu a nejde o nulitný právny akt.

5. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

6. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

7. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

8. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

9. V zmysle § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietla sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

10. Súd (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas, oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané, proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná, po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti, preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť oprávneného nie je dôvodná. Súd sa plne stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia a v podrobnostiach naň preto odkazuje. Z obsahu súdneho spisu mal sťažnostný súd potvrdený skutkový stav tak, ako ho zistil aj súd v napadnutom uznesení a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver. Odôvodnenie napadnutého uznesenia poskytuje dostatočný podklad pre prijaté rozhodnutie. Písomné vyhotovenie uznesenia tak nemusí obsahovať odôvodnenie (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku) a to aj s dôrazom na skutočnosť, že oprávnený v podanej sťažnosti žiadnu príliehavú argumentáciu k prijatým skutkovým a právnym záverom súdu v podanej sťažnosti nepredniesol.

11. Argumentácia oprávneného na posudzovaný prípad nedopadá a preto sa sťažnostný súd vo svojej rozhodovacej činnosti zamerlal len na posúdenie správnosti záverov súdu v preskúmanom rozhodnutí.

12. Podľa § 166a ods. 1 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“), ak tento zákon neustanovuje inak (§ 166b a 166c), len v konkurze alebo splátkovom kalendárom môžu byť uspokojené tieto pohľadávky a) pohľadávka, ktorá vznikla pred kalendárnym mesiacom, v ktorom bol vyhlásený konkurz alebo poskytnutá ochrana pred veriteľmi (ďalej len „rozhodujúci deň“) b) budúca pohľadávka ručiteľa, spoludlžníka alebo inej osoby, ktorej vznikne pohľadávka voči dlžníkovi, ak bude za neho plniť záväzok, ktorý vznikol pred rozhodujúcim dňom,

c) pohľadávka, ktorá vznikne v súvislosti s vypovedaním zmluvy alebo odstúpením od zmluvy (§ 167d), ak ide o zmluvu uzatvorenú pred vyhlásením konkurzu.

13. Podľa § 166b ods. 1 ZKR, za nevymáhateľné voči dlžníkovi v prípade oddĺženia sa považuje

a) príslušenstvo pohľadávky, ktoré presahuje 5% istiny pohľadávky za každý kalendárny rok existencie pohľadávky, na ktoré vznikol nárok pred rozhodujúcim dňom; za obdobie kratšie ako kalendárny rok zostáva vymáhateľná alikvotná časť príslušenstva,

b) príslušenstvo pohľadávky, na ktoré vznikol nárok v rozhodujúci deň a po rozhodujúcom dni; to neplatí pre pohľadávku z úveru na bývanie, ibaže bola prihlásená do konkurzu,

c) pohľadávka zo zmenky, ak bola podpísaná dlžníkom pred rozhodujúcim dňom,

d) zmluvné pokuty a iné súkromnoprávne alebo verejnoprávne peňažné sankcie, kde povinnosť, ktorá zakladá právo uplatniť alebo uložiť takúto pokutu alebo sankciu, bola porušená pred rozhodujúcim dňom,

e) peňažné pohľadávky, ktoré patria alebo patrili osobe spriaznenej s dlžníkom a vznikli pred rozhodujúcim dňom,

f) trovy účastníkov konania, ktoré im vznikli v súvislosti s účasťou v konkurznom konaní alebo v konaní o určení splátkového kalendára.

14. Podľa § 167a ods. 1 ZKR, konkurz sa považuje za vyhlásený zverejnením rozhodnutia o vyhlásení konkurzu v Obchodnom vestníku.

15. Podľa § 167f ods. 2 ZKR, ak bol vyhlásený konkurz, ide o dôvod, aby sa bez zbytočného odkladu rozhodlo o zastavení konania, v ktorom sa vymáha pohľadávka, ktorá môže byť uspokojená iba v konkurze alebo sa považuje za nevymáhateľnú. Výťažok exekúcie, ktorý ešte nebol vydaný oprávnenému, exekútor po odpočítaní odmeny a svojich trov, vydá oprávnenému.

16. Podľa § 53 ods. 3 písm. b) Exekučného poriadku, súd návrh na vykonanie exekúcie zamietne, ak sú tu dôvody, pre ktoré by exekúcia musela byť zastavená alebo do vydania poverenia na vykonanie exekúcie vzniknú dôvody na zastavenie exekučného konania, okrem späťvzatia návrhu na vykonanie exekúcie

17. Po preskúmaní správnosti záverov napadnutého uznesenia na podklade obsahu spisu aj sťažnostný súd (najmä na podklade výroku predloženého exekučného titulu a jeho odôvodnenia) dospel k záveru, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie domáhal voči povinnému vymoženiu pohľadávky a jej príslušenstva, ktorú zákonodarca v ustanovení § 166b ods. 1 písm. a), písm. b) ZKR zaradil do katalógu nevymáhateľných pohľadávok. Na rozdiel od konkurzu podľa druhej časti, súdne konania, v ktorých sa vymáhajú pohľadávky, ktoré sa uspokojujú v oddlžovacom konkurze (§ 166a ZKR), a pohľadávky, ktoré sú v tomto konkurze vylúčené z uspokojenia a sú nevymáhateľné (§ 166b ZKR), sa neprerušujú. Súd je povinný tieto konania bez zbytočného odkladu zastaviť. Vyhlásenie oddlžovacieho konkurzu je potom dôvodom zastavenia exekúcie v tých exekučných konaniach, v ktorých sa vymáha pohľadávka, ktorá sa v dôsledku vyhlásenia oddlžovacieho konkurzu stáva nevymáhateľnou. Vo fáze posudzovania návrhu na vykonanie exekúcie riešenie tejto právnej situácie ponúka § 53 ods. 3 písm. b) Exekučného poriadku, podľa ktorého súd návrh na vykonanie exekúcie zamietne, ak sú tu dôvody, pre ktoré by musela byť exekúcia zastavená, alebo do vydania poverenia vzniknú dôvody na zastavenie exekučného konania okrem späťvzatia návrhu na vykonanie exekúcie. Pokiaľ potom súd v napadnutom uznesení návrh oprávneného na vykonanie exekúcie zamietol podľa § 53 ods. 3 písm. b) Exekučného poriadku, takéto rozhodnutie je potrebné považovať za vecne správne. Z uvedených dôvodov súd nemal inú možnosť, než sťažnosť oprávneného podľa § 250 ods. 1 CSP ako nedôvodnú zamietnuť. Keďže do vydania poverenia na vykonanie exekúcie je účastníkom konania len oprávnený (§ 35 ods. 1 Exekučného poriadku), súd nemal medzi kým rozhodnúť o nároku na náhradu trov tohto konania a preto výrok o trovách konania v danom prípade považoval za nadbytočný (k tomu porovnaj napr. uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. 02. 2017, sp. zn. 17Co/38/2017). V exekučnom konaní sa rozhoduje spravidla bez nariadenia pojednávania, resp. bez výsluchu účastníkov konania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) a vo veci súd nariadi pojednávanie, len ak to považuje za nevyhnutné. Rozumnému a praktickému exekučnému režimu zodpovedá zásada, že pokiaľ nie je v konaní nutné vykonať dokazovanie, súd zásadne pojednávanie nenariaďuje. Rozhodovacia činnosť súdu v danom prípade spočívala v právnom posúdení veci a súd rozhodoval výhradne na základe tvrdení oprávneného a obsahu spisu, ktoré poskytli kompletný a ucelený podklad pre zákonné rozhodnutie. Súd preto o podanej sťažnosti rozhodoval bez nariadenia pojednávania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku, § 355 ods. 2 CSP).

Proti tomuto uzneseniu dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).